

Un estil

Em dispo a presentar-me avui davant el Senyor, si és el cas, amb peus descalços. Assegut/da, amb la planta del peu ben recolzada en el terra. Ben arrelat/da. M'adono del pas de l'aire pels narius. Imagino el trajecte de l'aire mentre circula per dins i arriba a totes les cèl·lules. Repasso aquest recorregut una estona. Mentre prenc i deixo anar l'aire, el sistema nerviós s'aquieta i guanyo en atenció desperta.

Incorporo ara un altre moviment. Inhalo seguint aquest ritme que s'ha anat enlentint. I en exhalar ho faig amb tres petites pauses, ben breus, sense retenir aire. En cadascun dels tres moments poso nom a tres coses que crec no necessitar al llarg de la meva setmana, el que se'm suggereixi, lliurement. Repeteixo aquesta roda alguns cops. En cadascuna em poden sorgir noms diferents del que em desprenç, me n'allibero, crec poder prescindir-ne.

Sense deixar aquesta cadència, m'atanso ara a [Lluc 10, 1-12.17-20](#). Allí hi trobo una invitació: caminar davant de Jesús per on hagi d'anar. Al clam de l'"Aneu" goso fer la primera passa.

Amb tot, se'm proposa una manera de procedir, un estil que em sona a bogeria: enmig de llops, ni salutar, sense sandàlies, no sempre acollits... No hi albiro una manera de fer gaire exitosa.

Reprenc la respiració en tres temps. Recordo algun dels mots que l'acompanyaven. No seran pas els que em proposa Jesús?: desprendre'm de sarró, de saludar, de ser ben acollit/da... En comparo els despreniments.

Tot i així, goso entomar aquest estil. Cerco anar de dos en dos. Demano al Senyor que em proveeixi de l'amic/ga en el Senyor amb qui fer camí. Junts apostem per entrar en cada lloc del quotidià: la plaça, el punt de trobada del barri, el cafè del poble...

Apostem per apropar-nos-hi amb una nova sensibilitat: el gest descalç, mirada descalçada de prejudicis, la proximitat descalçada d'escrúpols, de voler ser ben rebut/da... Amb aquesta finor trobo la manera de procedir amb la que m'aproparé aquesta setmana a cada realitat per fer-hi una mirada nova. En trobar-m'hi, sentiré que la pau hi és. Em sorgirà de natural que el Regne de Déu hi és. Fins potser sento aquesta alegria que s'hi anuncia?

Amb el Parenostre, em sumo avui a la pregària de Jesús: "pregueu que l'amo dels sembrats envii més segadors", disposats a aquesta nova sensibilitat en el procedir. El sento també meu l'ofici de la sega?

"Hace falta gente"

Tu modo Señor, enséñame tu modo de tratar con los discípulos, con los pecadores, con los niños, con los fariseos o con Pilatos y Herodes... Enséñame a ser compasivo con los que sufren: con los pobres, con los leprosos, con los ciegos, con los paralíticos...; muéstrame cómo manifestabas tus emociones profundísimas hasta derramar lágrimas... Ésa es la imagen tuya que contemplo en el Evangelio: ser noble, sublime, amable, ejemplar, poseedor de la perfecta armonía entre vida y doctrina; aquella manera dura para contigo mismo, con privaciones y trabajos; pero para con los demás lleno de bondad y amor y de deseo de servirles. Tu constante contacto con tu Padre en la oración, antes del alba, o mientras los demás dormían, era consuelo y aliento para predicar el Reino. Enséñame tu modo de mirar, como miraste a Pedro para llamarlo o para levantarlo; o como miraste al joven rico que no se decidió a seguirte; o como miraste bondadoso a las multitudes agolpadas en torno a Ti; o con ira cuando tus ojos se fijaban en los insinceros. Quisiera conocerte como eres: tu imagen sobre mí bastará para cambiarme. Desearía verte como Pedro cuando, sobrecogido de asombro tras la pesca milagrosa, toma conciencia de su condición de pecador en tu presencia.

(Adaptación de la Invocación a Jesucristo modelo, de P. Arrupe)